

HOSIANNA

Af: *Gunni Bjørsted, frimenighedspræst og forfatter*

Næste dag hørte den store folkeskare, som var kommet til [påske]festen, at Jesus var på vej til Jerusalem. De tog da palmegrene og gik ham i møde, og de råbte: "Hosianna! Velsignet være han, som kommer i Herrens navn, Israels konge!" Joh. 12. v. 12-13.

Allerede fra tidligt om morgenen var min far helt oppe at køre. Han begyndte at fløjte samtidig med, at han vågnede. Jeg havde aldrig mærket ham så spændt... og forvirret. Han glemte at spænde bæltet om sin kjortel, så han skvattede i det og ramlede ind i nogle redskaber. Hele nabolaget blev vækket af al den skramlen og fløjten, men han blev ikke engang irriteret. Han lo bare og skyndte sig ud på gaden med én sandal på foden og én i hånden. Han skulle ud og finde ud af, hvornår *Han* ville komme ind i byen i dag.

Vi blev flere og flere, der stimlede sammen for at se ham, når *Han* kom. Langt ud af byen på vejen op mod Oliebjerget stod vi tætpakket. Vi børn fandt smutveje hen til nye udsigtssteder, hvor vi tænkte, at vi bedre kunne se noget. De voksne snakkede og diskuterede. "Det er jo det, jeg siger," sagde en højt. "Det er ham, vi har ventet på. Nu får vi en konge, der kan smide romerne ud og gøre os frie!" "Men *jeg* siger, at det er noget vrøvl, *du* siger!" råbte en anden. "Enhver kan se, at der ikke er nogen magt ved ham. Har du nogensinde set ham med våben?"

Og sådan diskuterede de løs; lidt højt indimellem; meget ivrige; men der var noget fest over det hele. Min far stod og viftede med sin ene sandal og råbte for tyvende gang: "Han er Messias! Vent bare og se!"

Og så kom de! Forrest de mænd, som plejede at følges med ham. Disciple. Og bagefter ham selv. "*Hvad er det, han rider på?*" Folk strakte hals. Så bredte nyheden sig: "Han rider på et æselføl!" "Er det en måde for en konge at komme på?" spurgte nogen. En mand lige bag ved, hvor min ven og jeg stod, råbte så pludselig: "Jamen, kan I da ikke huske, at det er dét, der står i Zakarias' Bog: "Se, din konge kommer til dig, retfærdig og sejrrig, sagtomodig, ridende på et æsel, på en æselhoppes føl." Hans stemme begyndte at dirre, da han sagde de gamle ord. Og flere af de voksne mænd stod og tudede. Jeg så lidt længere nede af vejen, at min far stod og rakte sin sandal højt op i luften. Og hyldest-råbene var begyndt. De råbte ord fra Davids Salmer, som jeg allerede næsten kunne udenad: "Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn..." De voksne og de større børn kunne dem fuldstændigt, og de gentog dem igen og igen. Luften var fuld af lyd og støv.

Nu var *Han* lige ud for mig. Jeg begyndte at græde af... ja, jeg ved ikke af hvad... bare fordi det var godt, at han var lige dér. Han så på mig et øjeblik, og det var som om jeg fik en krammer af fred. Og jeg blev ikke engang flov, som når min mor prøver at give mig én, mens andre ser på det.

Hvad var det for resten med hans øjne? Han var forbi på æslet nu. Jeg kunne bare se ryggen. Han så egentlig ikke særlig stærk ud. Køn? Næh, ikke noget særligt. Imponerende? Nej. Èn, man kunne have lyst til at være helt tæt sammen med i al evighed... én, der gerne måtte komme til at bestemme i hele verden... én, man turde sige alt til?

EMNEGALLERIET - HOSIANNA

Ja, sådan var han! Men det med øjnene! Jo, det var rigtig nok: de var altså fyldt med tårer! Var han da ikke glad for hyldesten? Det lod ikke til, at dét optog ham ret meget. Det var som om, han var optaget af alle os, der stod ved vejen; og af alle dem inde i byen; og af alle dem, der var vrede på ham; og af alle dem, der led og var undertrykte. Det var som om, han bar det hele. Det var som om, han så os alle og delte vores glæde og bar vores sorg.

Min far fortalte om aftenen, da han endelig sent kom hjem, at Jesus havde sagt noget, da han red forbi ham. Han havde sagt noget, der lød som om, det var til alle dem, der boede i byen: "Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred...!" Min far kunne ikke helt forstå, hvad han mente. Han havde også hørt, at der var blevet noget ballade oppe ved templet, men det vidste han ikke rigtig noget om endnu. Men der var nogle lamme, der var begyndt at gå, og nogle rige handelsfolk havde han smidt ud.

Hvor var jeg dog træt nu. Min far gabte også, men han kunne ikke rigtig blive færdig med dagen. "En konge på et sølle æsel... en konge, der græder..." mumlede han, mens han forundret opdagede, at han kun havde én sandal på. "Men konge, det er han altså!", sagde han stille. "Jeg er spændt på at se, hvilken slags konge, han bliver."

